

РЕШЕНИЕ

№ 7539

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9275** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от В. В. С., чрез пълномощника адв. А. И. - САК, срещу решение № 3341/13.07.2023г., постановено по анд № 5309/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 132 състав.

С обжалваното решение съдът е потвърдил наказателно постановление (НП) изх. № РД-05-0064/14.03.2023 г., издадено от директора на Столична регионална здравна инспекция, с което на основание чл. 218, ал. 2 от Закона за здравето / 33/ на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за нарушение на чл. 56, ал. 1 33.

В жалбата се навеждат доводи, че въззивното решение е неправилно поради допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че решаващият съд не е обсъдил възраженията на жалбоподателя срещу издаденото наказателно постановление, а отделно като инстанция по същество не е анализирал цялата доказателствена съвкупност и не е посочил кои обстоятелства счита за установени и въз основа на кои доказателствени материали. Жалбоподателят счита, че съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото наказателно постановление не отговарят на изискванията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН, тъй като

в същите са описани изключително лаконично нарушението, което му се вменява, както и обстоятелствата, при които е било извършено. Твърди, че в процесното наказателно постановление не е посочена датата на извършване на проверката в обекта, а това е от значение за давностните срокове по чл. 34 ЗАНН, поради което за нарушителя е налице неяснота относно вмененото у нарушение и същият не е могъл да реализира правото си на защита в пълен обем както в хода на административнонаказателното производство, така и в производството пред съда. Поддържа, че даденото описание на нарушението не обхваща всички релевантни за фактическата му индивидуализация обстоятелства, а именно че е констатирано тютюнопушене на закрито обществено място по смисъла на § 1а от ДР на ЗЗ. Не били представени, освен това, безспорни доказателства, че в употребяваните от клиентите изделия се е съдържал тютюн по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗТТСТИ, в който случай само ще е налице нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ. Счита, че отговорността по чл. 218, ал. 2 ЗЗ е следвало да бъде ангажирана по отношение на управителя на дружеството – наемател на обекта, а отделно от това в цитираната разпоредба не предвиждала такава възможност за физическите лица, които допуснат нарушение на чл. 56 ЗЗ. Навежда доводи, че актосъставителят е пропуснал да посочи какво е изпълнителното деяние, посредством което именно жалбоподателят е нарушил нормата на чл. 56, ал. 1 ЗЗ, с което е нарушено правото му на защита. Поддържа, че административнонаказващият орган не е извършил преценка за приложението на чл. 28 ЗАНН, поради което е налице основание за отмяна на наказателното постановление.

По изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на решението на Софийския районен съд, като се отмени изцяло и издаденото наказателно постановление. Претендира се присъждане на сторените разноски.

Ответникът с депозирания писмен отговор по жалбата и в съдебно заседание, чрез адв. Г., оспорва жалбата. По изложените в отговора съображения се прави искане за отхвърляне на депозираната касационна жалба, като обжалваното решение на Софийския районен съд бъде потвърдено като правилно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна, поради което поддържа, че същата следва да бъде оставена без уважение.

Административен съд София – град, X. касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от страните доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел правилно следната фактическа обстановка:

На 11.02.2023 г. св. И. - Т. - инспектор в СРЗИ, извършила проверка в бар и клуб „ М.“, в [населено място], [улица], стопанисван от „ Вес Трейд Груп“ ЕООД. Установила, че в бара, който бил закрито помещение, много клиенти пушили тютюневи изделия - цигари, електронни цигари и др. бездимни тютюневи изделия. Свидетелят счела, че жалбоподателят, който бил салонен управител на бара, е извършил нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ, тъй като допуснал клиенти да пушат и

съставила срещу него на място акт за установяване на административно нарушение /АУАН/с № 1071. Въз основа на акта е издадено и обжалваното наказателно постановление изх. № РД-05-0064/14.03.2023 г. Софийският районен съд е приел, че словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци. Формирал е изводи, че наказателното постановление следва да бъде потвърдено.

При извършената служебна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК, настоящата инстанция намира обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно постановено при съответствие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

Настоящият съдебен състав споделя изцяло изводите на Софийския районен съд, че в хода на административнонаказателната процедура не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, предвидени в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН.

Макар и лаконично, нарушението е описано ясно и точно с всички съставомерни признаци и правната квалификация е съответна на описанието, като е посочено в какво се изразява извършеното нарушение - допускане в управлението от жалбоподателя обект клиенти да пушат в закритата част на заведението, с което нарушава чл. 56, ал. 1 ЗЗ. Фактическите констатации в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства, а в касационната жалба са изложени оплаквания, които не могат да доведат до промяна на установените факти или на формираните от съда изводи.

В акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление ясно е посочена и датата на извършване на нарушението – 11.02.2023 г., която дата следва да присъства в наказателното постановление, а не тази на проверката – чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

С чл. 56, ал. 1 ЗЗ е въведена императивна забрана за тютюнопушене в закритите обществени места. В случая от свидетелските показания се установява, че барът е бил закрито помещение в сграда. Несъмнено барът е и обществено място по см. на дефиницията, дадена с § 1а от ДР на ЗЗ - това са всички места, които са обществено достъпни и/или предназначени за обществено ползване, без оглед на собствеността или правото на достъп, включително и места за настаняване, заведения за хранене и развлечения, заведения за хранене, прилежащи към туристически хижи по смисъла на чл. 3, ал. 2, т. 1, 2 и 3 от Закона за туризма - § 1а, б. "г" от ДР на ЗЗ. Според чл. 3, ал. 2, т. 2 от Закона за туризма /ЗТ/ туристически обекти са заведенията за хранене и развлечения (самостоятелни и прилежащи към места за настаняване) - ресторанти, заведения за бързо обслужване, питейни заведения, кафе-сладкарници и барове, а съгласно § 1, т. 36 от ДР на ЗТ "бар" е заведение, в което се предлагат богат асортимент алкохолни и безалкохолни напитки, коктейли, топли напитки, ядки, сладкарски и захарни изделия, ограничен асортимент кулинарна продукция. Ето защо, обоснован е изводът на решаващия състав, че доколкото от събраните по делото писмени и гласни доказателства е установено, че в процесното закрито помещение клиенти са пушили цигари и електронни цигари, налице е от обективна страна

нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ.

Разпоредбата на чл. 218, ал. 2 ЗЗ предвижда, че който допусне в управляван от него обект извършването на нарушение на чл. 54, 56 или 56а, се наказва с глоба от 300 до 500 лв., с имуществена санкция от 1 000 до 1 500 лв., когато нарушението е извършено от едноличен търговец, или с имуществена санкция от 3 000 до 5 000 лв., когато нарушението е извършено от юридическо лице. Следователно, за нарушение на забраната по чл. 56, ал. 1 ЗЗ законът предвижда санкция и за допустителите на нарушението на забраната.

Настоящият състав споделя изцяло и извода на въззивния съд, че нарушението е допуснато от жалбоподателя, тъй като е разрешил на клиенти да пушат, доколкото именно той, в качеството му на салонен управител, видно от длъжностната му характеристика - т. 5 от основните длъжностни задължения за длъжността, е имал задължението за контролира реда в заведението, което включва и спазването на законовите забрани от работещите и посетителите на процесното заведение.

При това положение следва да се приеме, че жалбоподателят е допуснал осъществяването на нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ, поради което законосъобразно административнонаказателната му отговорност е ангажирана на основание чл. 218, ал. 2 ЗЗ, като му е наложена глоба в минимален размер от 300 лв.

Следва да се посочи, че е обоснован и изводът на СРС за липса на предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН на извършеното нарушение.

По разноските.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноси, съдът приема, че на последния се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен съд София – град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3341/13.07.2023г., постановено по анд № 5309/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 132 състав.

ОСЪЖДА В. В. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична регионална здравна инспекция сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.